

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Włodarczyk

Protokolant: Anna Bodalska Krydowska

Przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku Weroniki Masny Majewskiej

po rozpoznaniu w dniach 26 lipca 2017 r. oraz 19 kwietnia 2018 r.

sprawy oskarżonych:

D. W. s. P. i K. z d. C., ur. (...) w O.

Oskarżonego o to, że

działając z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 19 lutego 2015 roku w J., pow. (...), w woj. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kamer monitoringu zewnętrznego o łącznej wartości 1200 zł na szkodę centrum Medycznego (...), przy czym zaboru trzech kamer w okresie od 16 stycznia do 17 stycznia 2015 roku dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ś.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

M. Ś. s. J. i M. z d. C. ur. (...) w W.

działając z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku w J., pow. (...), w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z D. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech kamer monitoringu zewnętrznego o łącznej wartości 900 zł na szkodę centrum Medycznego (...),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

orzeka

1. oskarżonego D. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala wartość skradzionych czterech kamer monitoringu zewnętrznego wynosila łącznie 870 zł i za to skazuje go a na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzeka karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. oskarżonego M. Ś. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala iż wartość skradzionych trzech kamer monitoringu zewnętrznego wynosił łącznie 652,50 zł i za to skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzeka karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa

Sygn. akt II K 948/15

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy głównej w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Na budynku mieszkalnym w J. przy ul. (...), w którym znajduje się siedzibą Centrum Medycznego (...) Sp. z o.o. zamontowane były kamery monitoringu budynku. Kamery te były własnością Centrum Medycznego, przez które były obsługiwane. W okresie od 16 stycznia 2015 roku do dnia 19 lutego 2015 roku z budynku skradzione zostały cztery kamery.

W dniach od 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku D. W. wraz z M. Ś. działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, po uprzednim zdemontowaniu trzech kamer, zabrali je w celu przywłaszczenia, powodując w ten sposób straty na szkodę Centrum Medycznego (...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 900 złotych. Nadto w dniu 19 lutego 2015 roku D. W. dokonał kradzieży jednej kamery monitoringu zewnętrznego na szkodę Centrum Medycznego w (...) Sp. z o.o. powodując straty na szkodę pokrzywdzonego w kwocie 300 złotych.

W dniu 17 stycznia 2015 roku zgłoszono kradzież kamer monitoringu przy posesji R. G.. S. J., pracownik administracyjny R. G., tego samego dnia około godziny 20:00 dostarczył do Komisariatu Policji w J. nagrania z monitoringu zarejestrowane z kamer zamontowanych przy posesji jego pracodawcy. Podczas oględzin płyty CD z nagraniem z monitoringu dostrzegł samochód f. (...), który podjechał pod posesję jego pracodawcy i wysiadających z niego dwóch mężczyzn w wieku około 20 lat. Następnie zauważył na nagraniu jak jeden mężczyzna wchodził na maskę samochodu, później na dach samochodu i zrywał kamery zamontowane na słupie przy murze posesji. Wówczas nagranie się urwało. Tego samego dnia w drodze powrotnej z Komisariatu, w okolicach skrzyżowania ulicy (...) zauważył zaparkowany samochód marki f. (...) nr rej. (...). Po wymianie zdań z mężczyznami S. J. powiadomił policję, że wie gdzie jest samochód, który prawdopodobnie nagrany jest na monitoringu. Na miejsce przyjechał patrol policji. Po wylegitymowaniu mężczyzn, kierowcą okazał się D. W., a pasażerem M. Ś.. W trakcie czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy S. J. dostrzegł leżący pod samochodem przedmiot, którym okazała się kamera (...). Oskarżeni zostali zatrzymani, przy czym wobec M. Ś. nadto z uwagi na realizację nakazu doprowadzenia do Aresztu Śledczego (...) w celu odbycia kar pozbawienia wolności w sprawach o sygn. akt (...) i (...) wydanego przez Sąd Rejonowy w Otwocku.

Kradzież kamer monitoringu zewnętrznego na szkodę Centrum Medycznego w (...) Sp. z o.o. ujawniona została w dniu 20 kwietnia 2015 roku przez pracownika administracji wspólnoty mieszkaniowej budynku w J. przy ulicy (...), który poinformował T. B. (1), że prawdopodobnie z budynku zostały skradzione kamery. T. B. (1) Prezesa Zarządu centrum Medycznego (...) Sp. z o.o., w dniu 21 kwietnia 2015 roku udał się na miejsce zdarzenia w celu zweryfikowania w/w informacji. Po przybyciu na miejsce i obejrzeniu budynku T. B. (1) stwierdził brak czterech kamer o łącznej wartości 1200 złotych. Następnie pokrzywdzony udał się do serwerowni, aby obejrzeć nagranie z monitoringu. Na nagraniu dostrzegł mężczyznę, który zdejmuje kamerę ze ściany budynku, natomiast w oddali odjeżdżający samochód przypominający F. (...).

W dniu 4 maja 2015 roku na Komisariacie Policji w J. B. złożył pisemne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na szkodę reprezentowanej przez niego Spółki Centrum Medyczne (...) Sp. z o.o. Do zawiadomienia załączył płytę CD zawierającą 6 plików z nagraniami z dnia 16 i 17 stycznia 2015 roku oraz z dnia 19 lutego 2015 roku. Tego dnia okazano pokrzywdzonemu kamerę zabezpieczoną dniami 17 stycznia 2015 roku jako ślad nr 10, a ujawnioną na miejscu oględzin samochodu F. (...) o nr rej. (...) w J. przy ulicy (...), którą pokrzywdzony rozpoznał i potwierdził, że jest to kamera skradziona z budynku w którym znajduje się Centrum Medyczne (...), nie mając przy tym żadnych wątpliwości.

W dniu 15 maja 2015 roku dokonano oględzin nagrania monitoringu i ustalono, że nagranie z pliku zarejestrowanego przez kamerę nr 7 w dniu 16 stycznia 2015 roku o godzinie 06:45:48 – 06:46:02 przedstawia czarny nie zmieniający się obraz. Z tego samego dnia z godziny 06:46:02 – 06:46:13 kamera nr 7 również zarejestrowała czarny nie zmieniający się obraz. Z nagrania zarejestrowanego przez kamerę nr 2 z godziny 05:06:13 – 05:06:40 przedstawia budynek przychodni przy (...) i widać na nim jak ulicą tą przejeżdża samochód sprawców, przy czym nagranie nie umożliwiło rozpoznania marki pojazdu. Kamera nr 5 w dniu 17 stycznia 2015 roku o godzinie 05:06:23 – 05:06:47 zarejestrowała nadto przejeżdżający samochód sprawców przypominający F. (...). Samochód ten, jak wynika z nagrania, zatrzymał się za rogiem ogrodzenia przychodni i wysiadła z niego jedna osoba, poczym samochód odjechał. Kolejne nagranie z kamery nr 5 z dnia 17 stycznia 2015 roku w godzinach 05:07:06 – 5:07:53 przedstawiało, że mężczyzna ubrany w kurtkę z kapturem (kurtka posiadała białe pasy po bokach od dołu do pachy oraz na rękawach od strony tułowia), ciemne spodnie i jasne buty wchodzi na barierkę, po czym sięga i zdejmuje kamerę, która zapisała to nagranie. Na nagraniu widoczna była twarz sprawcy, którym okazał się M. Ś., który został wylegitymowany podczas oględzin samochodu F. (...) przy ulicy (...) w dniu 17 maja 2018 roku i zatrzymany oraz druga osoba w oddali. Nagranie z kamery nr 6 z dnia 19 lutego 2015 roku z godziny 01:56:22 – 01:56:55 przedstawia budynek przychodni oraz chodnik przed nią. Na tym nagraniu widać jak kamera pracuje a po chwili obraz staje się czarny.

Przeszukanie pomieszczeń mieszkalnych oskarżonego D. W. i oskarżonego M. Ś. nie doprowadziły do odzyskania pozostałych trzech kamer.

D. W. był uprzednio karany, ma podstawowe wykształcenie, bez wyuczonego zawodu, wykonywał pracę dorywczą, kawaler, nikogo nie ma na utrzymaniu.

M. Ś. był uprzednio karany, wykształcenie podstawowe bez zawodu, nie pracuje, na utrzymaniu S. Ś., bez majątku, nikogo nie ma na utrzymaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego D. W. ujawnionych na rozprawie k. 25, 101, 195 oraz k. 308,
- częściowo wyjaśnień oskarżonego M. Ś. ujawnionych na rozprawie k. 78 oraz k 307v,
- zeznań świadka T. B. (1) ujawnionych na rozprawie k. 184, 196-196v,
- zeznań świadka S. J. ujawnionych na rozprawie k. 185v, 197

oraz innych dowodów w postaci: zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z płytą CD k. 1 -2; 6-7 protokołu oględzin; protokołu przeszukania k. 17-18; odpisu wyroku (...) SR dla W-wy Pragi Płd w Warszawie z akt sprawy (...) k. 46-47; kopii protokołów k. 53-55, 61 - 63 k. 64-65 k. 66-67; kopii protokołu oględzin k. 70- 71,72,73; kopii protokołu przeszukania k. 82 -83; kopii protokołu oględzin rzeczy k. 90; odpisu wyroku sygn. akt (...) SR w Otwocku k. 98; sprawozdania z przeprowadzenia czynności technicznych z zakresu badań wizualnych na okoliczność autentyczności nośnika wraz z dokumentacją fotograficzną k. 106 - 118; opinii biegłego wyceny ruchomości k. 212- 220; danych o karalności D. W. k. 291 -292; danych o karalności oskarżonego M. Ś. k. 294 -295; informacji o dochodach k. 297.

D. W. będąc przesłuchanym w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym odmówił składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania. Podczas przesłuchania przed sądem w dniu 26 lipca 2017 roku oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania. Jednocześnie pod odczytaniu przez sąd jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, w których prezentował odmienne stanowisko, przyznał, że na protokołach widnieją jego podpisy. Nadto na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2018 roku D. W. uzupełniająco wyjaśnił, że samochodem F. (...), w którym on i M. Ś. zostali zatrzymani został pożyczony od jego taty bo jego samochód stał na warsztacie i był naprawiany. Ogólnie tym samochodem poruszał się jego tata, był to samochód warsztatowy, jeździło

nim wiele osób. D. W. oświadczył, iż nie pamięta żeby samochód F. (...) pożyczął M. Ś.. Po odtworzeniu na rozprawie nagrania z płyty CD zabezpieczonej od świadka T. B. (1) D. W. podał, że nie rozpoznaje siebie na nagraniu.

Oskarżony M. Ś. przez całe postępowanie przygotowawcze konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmawiał składania wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania. W postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony nie zmienił stanowiska, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując wyjaśnienia złożone w posterowaniu przygotowawczym. Natomiast odnośnie wyjaśnień złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym w sprawie o sygn. akt (...), w której został zatrzymany w dniu 17 stycznia 2015 roku, ujawnionych przez sąd na rozprawie potwierdził ich treść. Wówczas przyznał się do tego, że w dniu 17 stycznia 2015 roku przy ulicy (...) w J. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch kamer m-ki N. o łącznej wartości 4000 zł na szkodę B. G.. M. Ś. w zakresie postawionego mu zarzutu w sprawie (...) oświadczył, że ich celem było zdjęcie kamer i ich późniejsza sprzedaż, nie mieli w momencie kradzieży klienta na te kamery, zamierzali pytać ludzi, nikt im nie zlecał kradzieży kamer. Oskarżony podał, iż D. W. wziął kamery aby sprawdzić je w warsztacie swojego ojca. Tego samego dnia (17.01.2015 roku) w godzinach wieczornych spotkali się w umówionym miejscu przy ulicy (...), gdzie samochodem F. (...) koloru zielonego czekał D. W.. Gdy oskarżeni mieli odjeżdżać, podjechał do nich nieznany mężczyzna, który powiedział, że szuka tego samochodu. Po chwili na miejsce przyjechała policja i oskarżeni zostali zatrzymani. M. Ś. oświadczył, że podczas interwencji w samochodzie była tylko jedna kamera, ale żadna z tych, które ukradli. Według oskarżonego D. W. wziął ją z warsztatu. Według relacji M. Ś., D. W. skradzione przez nich kamery sprawdzał w warsztacie, ale nie działały więc je wyrzucił, przy czym nie powiedział mu gdzie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniu D. W. złożonego w posterowaniu przygotowawczym, w który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jest ono bowiem przekonujące i koresponduje z pozostałym, uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym. Nadto D. W. w przekonaniu Sądu wiarygodnie, uzupełniająco wyjaśnił przed Sądem, iż wraz z M. Ś. zostali zatrzymani w samochodzie F. (...). W ocenie Sądu natomiast na wiarę nie zasłużyły wyjaśnienia złożone przed Sądem, gdzie D. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, jednocześnie potwierdzając, że pod wyjaśnieniami z posterowania przygotowawczego widnieją jego podpisy. W tak skonstruowanej wypowiedzi łatwo dostrzec sprzeczności i jest całkowicie nieprzekonująca dla Sądu zwłaszcza w konfrontacji z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami świadków T. B. (1) i S. J. oraz dokumentami w postaci protokołu oględzin nagrania z monitoringu skradzionych kamer przez oskarżonego i kopi protokołu oględzin miejsca ujawnienia pojazdu F. (...) i zabezpieczenia ujawnionej tam kamery (...) jako ślad nr 10, skradzionej z budynku przy ulicy (...) w J. na szkodę Centrum Medycznego (...). Powyższe dowody w zestawieniu z wyjaśnieniami współoskarżonego M. Ś. złożonymi w sprawie (...) oraz danych o jego karalności doprowadziły Sąd do wniosku, że D. W. dopuścił się zarzucanego mu czynu, przy czym w okresie od 16 do 17 stycznia 2015 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ś.. Po odtworzeniu nagrania z monitoringu budynku przy ulicy (...) i analizie protokołu oględzin osoby D. W. z akt sprawy (...) oraz sprawozdania z przeprowadzonych czynności technicznych z zakresu badań wizualnych na okoliczność autentyczności nośnika wraz z dokumentacją fotograficzną z oględzin odzieży D. W. i M. Ś. niewątpliwie można stwierdzić, iż na nagraniu były te osoby, które funkcjonariusze policji zatrzymali w dniu 17 stycznia 2015 roku podczas ujawnienia samochodu F. (...) zabezpieczenia jednej ze skradzionych kamer.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. Ś. złożonym w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jego wyjaśnienia są sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym niewątpliwie z dokumentami w postaci protokołu oględzin nagrania z monitoringu skradzionych kamer przez oskarżonego i kopi protokołu oględzin miejsca ujawnienia pojazdu F. (...) i zabezpieczenia ujawnionej tam kamery (...) jako ślad nr 10, skradzionej z budynku przy ulicy (...) w J. na szkodę Centrum Medycznego (...). Na nagraniu z dnia 17 stycznia 2015 roku z kamery nr 5 widoczna jest twarz sprawcy, którym jest właśnie oskarżony M. Ś.. Stąd w ocenie Sądu brak jest podstaw aby twierdzić, że na miejscu zdarzenia oskarżony nie był obecny. Nadto wiarygodne wyjaśnienia złożone przez M. Ś. w sprawie (...), ujawnione na rozprawie, wskazują na to, że M. Ś. wraz z D. W. działali z góry powziętym zamiarem, dokonując kradzieży kamer w celu ich przywłaszczenia, a następnie sprzedaży. Taka relacja oskarżonego w zestawieniu z dowodem w postaci protokołu

ogłędzin miejsca ujawnienia pojazdu w dniu 17 stycznia 2015 roku - samochodu F. (...), którym poruszali się oskarżeni i zabezpieczenia jednej z kamer skradzionych na szkodę Centrum Medycznego (...) w miejscu ujawnienia daje podstawę do uznania, że M. Ś. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Konsekwentnie nie przyznawanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiło w ocenie sądu wyłącznie realizację przyjętej przez niego linii obrony.

Wiarygodnie Sąd ocenił zeznania świadka T. B. (1) reprezentującego Centrum Medyczne (...) w J.. Świadek przedstawił swoją wersję zgodnie z posiadaną wiedzą, popierając ją materiałem dowodowym w postaci płyty CD z nagraniem z monitoringu budynku, w którym znajdują się przychodnia. Zeznania świadka korelują z wiarygodnym dowodem w postaci protokołu oględzin wyżej wymienionej Płyty CD z nagraniem monitoringu. Z nagrania wynika, że kamera o numerze 7 aktywna była ostatni raz w dniu 16 stycznia 2015 roku, kamery o numerach 2 i 5 aktywne były ostatni raz w dniu 17 stycznia 2015 roku, natomiast ostatnia aktywność kamery numer 6 odnotowana została w dniu 19 lutego 2015 roku, po czym w dniu 20 kwietnia 2015 roku ujawniono przez zarządcę budynku brak powyższych kamer w miejscach gdzie były zamontowane. Świadek w sposób rzeczowy przedstawił okoliczności zdarzenia, wskazał jak dowiedział się o braku kamer i oświadczył, że przed złożeniem zawiadomienia zapoznał się z nagraniem z monitoringu. Nadto potwierdził, iż będąc przesłuchiwanym w toku postępowania przygotowawczego, rozpoznał okazaną mu kamerę, jako własność Centrum Medycznego. Sąd nie znalazł podstaw aby podważyć wiarygodność zeznań tego świadka. T. B. (1) jest osobą obcą dla oskarżonych i nie miał interesu aby konkretne osoby obciążać oskarżeniami, narażając je na odpowiedzialność karną. T. B. (2) działał w imieniu reprezentowanej przez siebie spółki i zeznawał tylko odnośnie znanych mu okoliczności. Świadek przekonująco wskazał wartość szkody wyrządzonej przez oskarżonych, Zenonia w tym zakresie korespondują z dowodem z opinii biegłego wyceny ruchomości, która zawiera wyliczenie wartości rynkowej skradzionych kamer na dzień zdarzenia opisanego w zarzutach.

Sąd w całości dał wiarę ujawnionym na rozprawie i odczytanym w całości zeznaniom świadka S. J. złożonym w sprawie (...) i włączonym w poczet materiału dowodowego w niniejszej sprawie. Świadek zeznał w sposób spójny i logiczny co do okoliczności ujawnienia w dniu 17 stycznia 2018 roku w J. przy ulicy (...) samochodu F. (...) i kamery (...) C. C. oraz interwencji policji w tym miejscu. Świadek podał, że w dniu 17 stycznia 2015 roku w miejscu zamieszkania jego pracodawcy ujawniono brak kamer monitoringu. Po przejrzeniu nagrania z owych kamer stwierdził, iż pod posesję podjechał maluch z dwiema osobami. Jedna z nich dokonał zdemontowania kamery, po czym samochód odjechał. Świadek po dokonaniu zgrania zarejestrowanego nagrania, zawiózł je na Komisariat Policji w J.. W drodze powrotnej z Komisariatu świadek zauważył zaparkowany w okolicach skrzyżowania ulicy (...) samochód Marki (...) który był podobny do tego na nagraniu, Świadek stwierdził, nadto że w samochodzie znajdują się dwaj mężczyźni, po czym zawiadomił Policję. Po przybyciu policji mężczyźni zostali wylegitymowani przez funkcjonariuszy policji a następnie zostali zatrzymani. Nadto świadek wiarygodnie podał, iż pod ujawnionym samochodem dostrzegł kamerę, która została zabezpieczona przez funkcjonariuszy jako dowód w sprawie. W ocenie Sądu relacja świadka jest wiarygodna tym bardziej, że koreluje z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów przeprowadzone i ujawnione w toku postępowania, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności do czego Sąd również nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowym materiałem dowodowym pozwoliły na ustalenie przebiegu zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd do jednoznacznego wniosku, iż D. W. działając z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 19 lutego 2015 roku w J., pow. (...), w woj. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kamer monitoringu zewnętrznego o łącznej wartości 1200 zł na szkodę centrum Medycznego (...) Sp. z o.o., przy czym zaboru trzech kamer w okresie od 16 stycznia do 17 stycznia 2015 roku dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ś., tj. o czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Nadto Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony M. Ś. działając z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku w J., pow. (...), w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z D. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech kamer

monitoringu zewnętrznego o łącznej wartości 900 zł na szkodę centrum Medycznego (...) Sp. z o.o., tj. o czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wobec zbieżności czasowej zdarzenia z nagrania z monitoringu Centrum Medycznego (...) z okresu od 16 stycznia do 17 stycznia 2015 roku z ujawnieniem samochodu F. (...) oraz kamery skradzionej na szkodę Centrum Medycznego i zatrzymaniem oskarżonych, w ocenie Sądu należało uznać, że kradzieży w wyżej wskazanym okresie dokonali wspólnie i w porozumieniu D. W. i M. Ś.. Z uwagi na to, że M. Ś. po zatrzymaniu w dniu 17 stycznia 2015 roku został osadzony w Areszcie Śledczym celem odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie i przebywał tam do dnia 13 grudnia 2015 roku, nie mógł dokonać kradzieży kamery wspólnie z D. W. w dniu 19 lutego 2015 roku, która oznaczona jako kamera nr 6 ostatni raz aktywna była właśnie tego dnia. Stąd należało postawić mu zarzut dopuszczenia się kradzieży wspólnie i w porozumieniu z D. W. trzech kamer w okresie od 16 do 17 stycznia 2015 roku.

Przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Realizacją ustawowych znamion przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. jest właśnie zabór rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia. Jak bowiem podkreśla się w piśmiennictwie „działanie sprawcy kradzieży określa znamię czasownikowe „zabiera””. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przyjmuje się, że władztwo jest faktycznym stosunkiem człowieka do mienia, posiada je więc ten, kto faktycznie rzecz ma w swojej dyspozycji, niezależnie od podstawy prawnej tego stanu” (Pływaczewski E. [w:] Górniok O. (red.), Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2006). Zatem zachowanie karalne sprawcy występku z art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze w celu przywłaszczenia, tzn. bezprawnym wyjęciu cudzej rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nimi władającej i objęcie ich we własne władanie przez sprawcę. Skutkiem działania sprawcy czynu zabronionego stypizowanego w art. 278 § 1 k.k. jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. W/w przestępstwo jest przestępstwem materialnym. Nadto wskazać należy, iż przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie rzeczy. Przestępstwo to może być zatem popełnione wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego. Wina sprawcy odnośnie popełnionego przez niego czynu stanowi w myśl art. 1 § 3 k.k. materialny element przestępstwa. Przestępstwo określone w art. 278 § 1 k.k. może być popełnione tylko z winy umyślnej co oznacza, że sprawca świadomie wykonuje czynności, których konsekwencją jest spowodowanie skutków określonych w w/w przepisie.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. z umyślnym popełnieniem czynu zabronionego mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to (zamiar ewentualny). Umyślne popełnienie czynu zabronionego musi mieć swe podłoże intelektualne obejmujące wiedzę (zaktualizowaną w świadomości sprawcy) o okolicznościach stanu faktycznego, w jakich sprawca funkcjonuje. Nie może on wszak chcieć lub godzić się na coś, czego w ogóle nie dostrzega oraz nie obejmuje swoją percepcją. Podłożem zamiaru w obu jego postaciach jest zatem świadomość występowania.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd uznał, iż brak jest wątpliwości, że oskarżeni D. W. i M. Ś. swoim zachowaniem wyczerpali wszystkie znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.. Oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu umyślnie – chcieli je popełnić i tego dokonali. Oskarżeni dokonali bowiem kradzieży kamer monitoringu, przy czym jedną z nich ujawniono w samochodzie, którym się poruszali.

Sąd nie miał także wątpliwości co do współudziały wyżej wymienionych sprawców w okresie od 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku.

Sąd nie stracił z pola widzenia, że czyny sprawców były rozciągnięte w czasie, tj. od dnia 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku w przypadku M. Ś. i od 16 stycznia 2015 roku do 19 lutego 2015 roku w stosunku do D. W.. Pomimo to należy je traktować jako pojedyncze czyny zabronione odpowiednio w stosunku do każdego z oskarżonych. Według art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań stanowi czyn ciągły w przypadku gdy zachowania te podjęte są w krótkich odstępach czasu, stanowią realizację z góry powziętego zamiaru a w sytuacji gdy przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, zachodzi również tożsamość osoby pokrzywdzonej. Analiza materiału dowodowego, w tym okoliczności

popelnienia czynów zabronionych popelnionych przez oskarzonych doprowadzila Sąd do stwierdzenia, iż działali oni w warunkach określonych w art. 12 k.k. Ugruntowane w judykaturze stanowisko (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2015r. II AKa 2/15, LEX nr 1711708, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2010 r. III KK 60/10, LEX nr 621185) wskazuje, iż jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 kk, zakładająca wymóg działania przez sprawcę w wykonaniu z góry powziętego zamiaru obejmuje również przypadki, gdy sprawca obejmuje zamiarem tylko w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. A zatem sprawca w swoich planach nie musi mieć konkretnej ilości podejmowanych działań przestępczych. Wystarczy, że zakładał, jak w realiach niniejszej sprawy, dokonanie kilku kradzieży, krótkich odstępach czasu, gdy tylko będzie ku temu okazja. .

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że niewątpliwie oskarżeni działali w warunkach wskazanych wyżej. Od 16 stycznia 2015 roku do 17 stycznia 2015 roku D. W. wraz z M. Ś. podjeżdżali pod budynek Centrum medycznego (...), demontowali kamerę po czym oddalali się z miejsca zdarzenia. Działali zatem w podobny sposób i w podobnych okolicznościach, przy czym D. W. swoją działalność prowadził do dnia 19 lutego 2015 roku.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. zastosował wobec oskarzonych przepisy ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w okresie popelnienia przez nich przestępstwa, to jest w okresie od dnia 16 stycznia 2015 roku do 19 stycznia 2015 roku, albowiem zdaniem Sądu są one względniejsze dla oskarżonych. W tym względzie Sąd miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w między innymi w wyroku z dnia 13 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. akt IV KK 407/07, opublikowanym w: LEX nr 395069 „Ocena względności ustaw dokonana w ramach stosowania art. 4 § 1 k.k., nie może ograniczać się do prostego zestawienia wysokości sankcji zawartych w porównywanych przepisach, lecz wymaga analizy wszystkich prawnokarnych skutków wynikających dla oskarżonego z zastosowania ustawy nowej albo obowiązującej poprzednio.” W pierwszej kolejności należy zauważyć, że obecnie obowiązująca ustawa przewiduje możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popelnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia dla niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 2 lat, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Jedynie w poprzednim stanie prawnym było więc możliwe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec osoby wcześniej karanej.

W wyniku poczynionej wyżej analizy Sąd uznał, iż wszelkie konsekwencje związane z popelnionym przez oskarzonych przestępstwem z art. 278 § 1 k.k. przemawiają za zastosowaniem wobec nich przepisów ustawy Kodeks karny w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku.

W świetle powyższego, uznając winę oskarzonych Sąd wymierzył im kary, odpowiednio D. W. 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości po 10 złotych każda stawka, natomiast M. Ś. 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych w wysokości po 10 złotych każda stawka.

Przy wymiarze kary oskarżonym, Sąd uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, rozważył okoliczności dotyczące bezpośrednio każdego z oskarżonych przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Ponadto, Sąd wymierzając karę oskarżonym kierował się ogólnymi dyrektywami sądowego wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., a także zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Sąd uwzględnił stopień winy oskarżonych oraz stopień społecznej szkodliwości popelnionych przez nich czynów.

Przed wszystkim w ocenie Sądu wymierzone oskarżonym kary są karami adekwatnymi, swoją dolegliwością nieprzekraczaną stopnia winy każdego z oskarżonych. Oskarżeni mieli świadomość, że ich czyny są bezprawne, a ich zachowanie polegające na kradzieży kamer, stanowi pozbawienie właściciela tych kamer faktycznego władztwa nad nimi. Przestępstwo uregulowane w art. 278 kodeksu karnego, tj. kradzież zwykła należy do najczęstszych przestępstw

przeciwko mieniu i zasługuje na szczególne potępienie i stanowczą reakcję wymiaru sprawiedliwości. Nadto biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób życia obu oskarżonych, w tym ich dotychczasową karalność Sąd uznał, że niewątpliwie zasługują na surową karę, przy czyn D. W., z uwagi na to że jego przestępcze działanie jest szersze, zasługiwał na karę surowszą. Przy wymiarze kary Sąd wśród okoliczności łagodzących przyjął stosunkowo młody wiek obydwu oskarżonych. Sąd nie zdecydował się na zastosowanie wobec oskarżonych instytucji warunkowe zawieszenia kary mając na względzie art. 4 § 1 k.k., albowiem stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów należy określić jako wysoki. W ocenie Sądu tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności na tyle wstrząśnie oskarżonymi, iż zrozumieją oni naganność swojego zachowania, wyciągną z niego odpowiednie wnioski na przyszłość i nie popełnią już kolejnego przestępstwa.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że czyny oskarżonych zostały popełnione w celu uzyskania korzyści majątkowej dlatego zasadne było wymierzenie im kar grzywny na podstawie art. 33 k.k. ustalając wysokość jednej stawki na kwoty po 10 złotych. Obydwaj oskarżeni nie mają wyuczonego zawodu, nie wykonywali stałej pracy zarobkowej, dlatego w przekonaniu Sądu kara grzywny we wskazanym wymiarze jest represją adekwatną do popełnionych przez nich czynów.

Sąd uwzględniając sytuację rodzinną i majątkową oskarżonych doszedł do przekonania, że obciążenie ich kosztami postępowania byłoby dla nich zbyt uciążliwe, dlatego zwolnił ich w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.